

Hoofdstuk 1

Lissabon, juni 2023

Manon

Ze zit in één van de ontelbare cafés die de stad rijk is en luistert met een half oor naar haar collega's, die discussiëren over waar te eten, terwijl ze tegelijkertijd door een achtergelaten cultureel magazine bladert. Ze is moe, het is vrijdagavond en ze heeft een paar drukke, hectische dagen achter de rug. Dit is het einde van haar tijd in Lissabon waar ze een jaar op een helpdesk heeft gewerkt. Het werk was niet bijzonder boeiend, maar de internationale kring van collega's, de kans om een tijdlang in het buitenland te wonen en het feit dat ze in Nederland net haar relatie had verbroken en toe was aan afleiding, maakte deze overstap logisch. Ze heeft er in al die maanden geen seconde spijt van gehad en staat ook nu nog niet te trappelen om terug naar huis te vliegen. Integendeel.

Ze heeft in haar vrije uren en dagen Lissabon en omgeving inmiddels uitgebreid verkend, maar is nieuwsgierig naar de rest van Portugal. Er is nog veel meer te ontdekken en die kans wil ze met beide handen grijpen. Bovendien is ze aan vakantie toe.

Ineens valt haar blik op een foto. Vol interesse buigt ze naar voren. Iets - of eigenlijk iemand - op die foto komt haar bekend voor. Het is een artikel over Porto en de porthuizen. Eén ervan wordt genoemd als voorbeeld van een samengaan van port en kunst. Voor de ingang van het porthuis staat een manshoge houten portfles die overgaat in een druiventros, een waar kunstwerk. De man die het gemaakt heeft, wordt volop geprezen.

Naast de fles staat een donkerharige jonge man - de begenadigd kunstenaar volgens de tekst onder de foto - maar dat is niet degene naar wie haar aandacht uitgaat. Het gaat om de vrouw naast hem. De foto is minimaal vijfendertig jaar oud, zo niet meer, maar zelfs nu lijkt het of de vrouw van het blad afspettert. De kunstenaar en de eigenaren van het porthuis zijn stemmig gekleed, de foto zou bijna zwartwit kunnen zijn, maar de vrouw geeft kleur. Ze draagt een wijde, gebloemde rok, een

felrode blouse die beide schouders bloot laat en lange oorbellen, die tot op haar schouders vallen. Lang roodbruin haar zit met behulp van een geelwit sjaaltje omhoog gebonden en ze kijkt met glinsterende ogen en een brede glimlach naar de fotograaf. De ogen zijn groen, net als de hare, weet ze, al is het op deze foto niet te zien. Een soortgelijke foto heeft ze jaren geleden gevonden in de kast bij haar moeder thuis toen ze op zoek was naar enveloppen. De reactie van haar moeder op de foto was zo emotioneel dat ze er dagenlang van ondersteboven was geweest en er pas veel later weer over durfde te beginnen. De vrouw is haar oma.

Als kleuter heeft ze haar gekend, al herinnert ze zich daar weinig van. Daarna is ze volgens haar moeder uit hun leven verdwenen en sindsdien is er geen enkel contact meer geweest.

Nu vindt ze hier zomaar een foto van haar. Ze is zo gefocust op het magazine dat ze totaal vergeet waar ze is en ze schrikt dan ook als Paul, een Engelse collega, ineens zijn hand op het blad legt.

‘Het moet wel een heel interessant artikel zijn,’ zegt hij op zijn bekende slepende toon, ‘ik probeer al zeker een minuut je aandacht te trekken, maar ik leg het af tegen een oude foto.’

Ondanks haar aanvankelijke irritatie krullen haar lippen zich onbewust tot een glimlach vanwege zijn spottende opmerking en ze steekt baldadig haar tong naar hem uit.

‘Dat is goed voor je. Dat herinnert je eraan dat niet alles om jou draait,’ deelt ze hem fijntjes mee. Haar groene ogen schitteren van plezier en hij knipoogt waarderend.

‘Vertel eens, wat is er zo boeiend aan dat artikel?’ wil hij weten.

Ze zwijgt een paar tellen terwijl ze zich afvraagt wat ze wel of niet wil delen, maar haalt dan haar schouders op.

‘Hier, deze foto, dat is mijn oma. Ik herken haar van een foto bij mijn moeder thuis, maar kan me haar niet herinneren.’

Ze draait het blad een kwartslag en schuift het in zijn richting. Tot haar verrassing maakt hij dit keer geen spottende opmerking, maar trekt het tijdschrift dichterbij naar zich toe. Hij bekijkt vol interesse de aangeduide foto, terwijl hij een stukje van de tekst leest.

‘Knappe vrouw, ik zie wel gelijkenis,’ constateert hij uiteindelijk, ‘maar die man naast haar, dat is tegenwoordig een grote naam in de houtbewerkingskunst.’

‘Echt?’

Verrast kijkt ze hem aan en ziet dat hij serieuzer is dan ze van hem gewend is. Paul staat bekend om zijn laconieke, cynische houding die hem bij veel van hun collega’s niet geliefd maakt. Erger nog, er zijn er die ronduit bang zijn voor zijn scherpe tong. Hij is echter een begenadigd software engineer, zodat hem veel wordt vergeven. Zijzelf heeft weinig moeite met hem; ze is niet snel op haar teentjes getrapt en dient hem indien nodig rustig van repliek, waardoor ze onwillekeurig zijn respect heeft afgedwongen.

‘Ik ben een tijdje geleden naar een expositie geweest van beeldend kunstenaars in Sintra. Het overgrote deel was steen, marmer, albast, maar er stond ook werk van hem tussen,’ deelt hij haar tot haar verbazing mee, ‘aan de datum te zien was dit één van zijn eerste werken.’

‘Ik wist niet dat jij zo’n kunstliefhebber was,’ merkt Manon op.

‘Tja, wat zal ik zeggen,’ met een nonchalant gebaar haalt hij zijn schouders op, ‘ik ben een man met onvermoede talenten en interesses.’

Ze grinnikt om het gezicht dat hij erbij trekt en kijkt opnieuw naar de foto. De naam van haar oma staat er niet onder, wel de naam van de kunstenaar, die blijkbaar Quim Plumes heet.

Ze neemt zich voor als ze later vanavond terug is in haar studio eens te googelen.

‘Eet je mee? Daarna heb je nog alle tijd om je oma te bewonderen.’ Paul maakt aanstalten zijn ...